

Arrest

nr. 106 460 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen aangaande de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 11 maart 2013, op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 juli 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2013 wordt aan de verzoekende partij de weigering tot inoverwegingname van haar derde asielaanvraag (bijlage 13quater) betekend. Verzoekende partij heeft hiertegen bij de Raad een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring ingediend. De terechtzitting in deze zaak staat gepland op 9 juli 2013.

Op 26 juni 2013 wordt aan verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 5 juli 2013 vraagt verzoekende partij bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing ingediend op 11 maart 2013 tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van haar derde asielaanvraag (bijlage 13quater).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij wege van voorlopige maatregelen gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van een vordering tot schorsing van een in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet genomen beslissing kennis te nemen indien blijkt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund en het bestuur onterecht toepassing maakte van voormelde wetsbepaling. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en aantoont dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.3. Verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat – in tegenstelling tot de voorgaande beslissingen inzake haar asielaanvragen – haar Afghaanse nationaliteit niet meer betwist wordt en dit dus een nieuw gegeven is.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tot driemaal toe asiel heeft aangevraagd bij de Belgische asielinstanties. De twee eerste asielaanvragen van verzoekende partij werden ten gronde beoordeeld waarbij geoordeeld werd dat verzoekende partij haar (recent) verblijf in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg konden ook de asielmotieven die aan dat verblijf gekoppeld werden, niet weerhouden worden.

Ter staving van haar derde asielaanvraag voegde verzoekende partij een stuk toe waaruit blijkt dat inwoners van het dorp Dawlatai bevestigen dat verzoekende partij een inwoner is van het dorp. De verwerende partij heeft aangaande dit stuk als volgt geoordeeld: *“hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van dergelijk document gering is, gezien het gesolliciteerd karakter ervan; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvragen van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden dat betrokkene, voor zijn vlucht naar België, recent in Afghanistan zou verbleven hebben; er bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene daar zou gekend hebben; voornoemd documenten niet van die aard is dat het deze appreciaties kan wijzigen; uit dit document immers enkel blijkt dat betrokkene mogelijk afkomstig is uit Dawlatzai, maar niet dat betrokkene daar recent, voor zijn vlucht naar België, nog zou verbleven hebben; voornoemd document dan ook bezwaarlijk als nieuw element kan worden beschouwd {...}”*

Op lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij op het eerste zicht enkel de motivering van de bestreden beslissing betwist dat: *“er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvragen van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden dat betrokkene, voor zijn vlucht naar België, recent in Afghanistan zou verbleven hebben; er bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene daar zou gekend hebben; voornoemd documenten niet van die aard is dat het deze appreciaties kan wijzigen; uit dit document immers enkel blijkt dat betrokkene mogelijk afkomstig is uit Dawlatzai, maar niet dat betrokkene daar recent, voor zijn vlucht naar België, nog zou verbleven hebben; voornoemd document dan ook bezwaarlijk als nieuw element kan worden beschouwd {...}”*. Volgens verzoekende partij wordt haar Afghaanse nationaliteit niet langer betwist en is dit aldus wel degelijk een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip “nieuw gegeven” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

In casu wordt niet betwist dat het desbetreffend document nog niet eerder werd voorgelegd. De Raad wijst er evenwel op dat het begrip “nieuwe gegevens” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat echter niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet sluit anderzijds niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige

aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat de verwerende partij in eerste instantie geoordeeld heeft dat de bewijswaarde van het naar voren gebracht stuk gering is omdat het een gesolliciteerd karakter heeft. De Raad stelt op het eerste zicht vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij zelf om dit stuk gevraagd heeft en dat het derhalve een gesolliciteerd karakter heeft zodat het weinig bewijswaarde heeft. Bovendien blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij zelf verklaarde: *“Ongeveer een maand geleden heb ik mijn schoonbroer telefonisch gecontacteerd. Ik heb hem gevraagd om naar een aantal belangrijke mensen te contacteren zodat ze mijn identiteit kunnen bevestigen. Het verzoekschrift werd opgestuurd door een dorpsgenoot (via EMS).”*

Volgens de vertaling gevoegd aan het stuk blijkt tevens dat verzoekende partij het volgende vraagt: *“Geachte voorzitter van de dorpschaparhar. Zoals hierboven vermeld staat, ben ik geboren op 1363 in de dorpschap van Chaparhar, stad Nangarhar.*

Ik werd bedreigd, om een onbekende reden, door de vijanden van de regering. Hierdoor ben ik moeten vluchten van mijn eigen land, en woon ik in het buitenland. Mag ik jullie vragen om mijn gegevens en mijn problemen te bevestigen.” Op dit document bevinden zich dan de handtekening van de leerkracht van de school, een vingerafdruk van een inwoner van het dorp, de handtekening van de Imam van de moskee, een vingerafdruk van een boer van het dorp en een handtekening van *“Werkloos”*.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat niet vermeld wordt hoelang verzoeker verbleef in dit dorp, enkel dat hij van daar afkomstig is.

De Raad wijst er voorts op dat de gemachtigde teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens dient na te gaan. Bij het onderzoek van de relevantie van de als nieuw aangehaalde elementen kunnen de motieven van de verwerping van de eerdere asielaanvraag van doorslaggevend belang zijn. (RvV 26 maart 2013, nr. 222.996)

Uit het arrest van de Raad nr. 28 796 van 16 juni 2009 blijkt dat de Raad, naar aanleiding van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij oordeelde dat: *“De ongelooftwaardigheid van verzoekers beweerde levensloop en verblijfplaatsen werd vastgesteld op basis van tegenstrijdigheden, inconsistenties en lacunes in kennis van markante gebeurtenissen.”* Gelet op het feit dat verzoeker geen correct beeld heeft gegeven van zijn verblijfplaatsen en verblijfssituatie van de jaren voor zijn beweerde vertrek, kon noch de vluchtelingen- noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. In die optiek is het op het eerste zicht dan ook niet in strijd met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij het door de verzoeker voorgelegde document niet aanvaard als nieuw gegeven nu het slechts een gesolliciteerd karakter heeft, afkomstig dan nog van privépersonen, en de bewijswaarde ervan gering is nu reeds in de vorige asielaanvragen werd geoordeeld dat gelet op de ongelooftwaardige verklaringen verzoeker zijn beweerde verblijf in Afghanistan de laatste jaren voor zijn vertrek niet aannemelijk heeft gemaakt. Door een document voor te leggen waarnaar verzoeker zelf gevraagd heeft ten einde alsnog aan te tonen dat zijn verklaringen wel degelijk juist waren en dit stuk evenmin afkomstig blijkt van gezaghebbende bronnen, slaagt verzoeker er op het eerste zicht niet in een nieuw gegeven aan te brengen dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze motivering acht de Raad op het eerste zicht voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te schragen. Verzoekende partij haar kritiek dat haar Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt, voor zover dit al zou gelezen kunnen worden in de bewoordingen *“uit dit document immers enkel blijkt dat betrokkene mogelijk afkomstig is uit Dawlatzai”*, quod non, nu de verwerende partij hiermee geenszins aanneemt dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij vaststaat, kan niet aanvaard worden nu de bestreden beslissing aangaande het voorgelegde document voldoende geschraagd is door het motief dat het stuk een gesolliciteerd karakter heeft en derhalve niet vermogen een ander licht te werpen op de eerdere beoordelingen inzake zijn asielaanvraag.

De verwerende partij kon, gelet op voorgaande, prima facie aldus terecht besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Daar de beschouwingen van verzoekende partij prima facie geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van de mogelijkheid om een “meervoudige” asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, moet gelet op artikel 51/8, derde lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onontvankelijk is.

3.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER